

KONSERTPROGRAM

Fredrik Schützer (1985) studerar till klassisk pianist för Gabriele Katthän på LIMUS och för Hans Pålsson vid Musikhögskolan i Malmö. Våren 2012 tog han sin kandidatexamen vid Musikhögskolan och våren 2014 kommer han avlägga sin master. Som konsertpianist har han speciellt intresse för Schumann, spansk pianomusik och nutida konstmusik. För sina samarbeten med musikhögskolans tonsättarklass tilldelades han våren 2012 Stora Pianiststipendiet. Våren 2013 blev han John Andersson i Anderslöv-stipendiat och under maj var han solist med Ravels pianokonsert i G-dur tillsammans med director musices Patrik Andersson och Akademiska Kapellet.

På LIMUS undervisar Fredrik i piano och musikleära sedan tre år tillbaka. Han arbetar också som pianist på Odeums dirigentkurser.

www.lundsmusiksalong.se

www.odeum.lu.se

Tors 4 juli kl 12:15

Isaac Albéniz

Evocati3n (1905)

El Puerto (1905)

Detta är inledningen till *Iberia*, ett verk i fyra böcker och en stor pianosvit om den spanska halv3ns alla rytmer, danser, människor och färger. I första stycket "Evocation" ("frammanande") målar Albéniz med suddiga, avlägsna klanger för att bädda in landets historia i nostalgisk dimma. Den introverta stämningen bryts först när en elegant folkmelodi börjar sträva uppåt.

I det andra stycket "El Puerto" byter Albéniz scen helt och hållet. Här skildras kuststaden Cadiz stökiga hamnliv. Bullriga ackord och briljanta rytmer pekar vidare mot resten av sviten, som är fylld av temperament och pianoteknisk våghalsighet.

Aaron Copland

Piano Variations (1930)

Den amerikanske tonsättaren Aaron Copland har blivit mest känd för sina baletter och orkesterverk, med öppna klanger och publikvänligt tilltal.

Pianovariationerna - ett av Coplands första seriösa stycken - är något helt annat. Musiken är karg, rå och obönhörlig. Varje ackord har kalkylerats både efter sin omedelbara effekt och hur det bidrar till den stora strukturen.

Nyckeln till verket är ett motiv på fyra toner, som först introduceras fritt, recitativiskt, och sedan får genomgå ett antal utvecklingar i olika tempon, rytmer och register. Trots den skärande ljudbilden är variationerna också en uppvisning i stämning och kontrast.

Robert Schumann

Arabeske i C-dur, Op. 18 (1839)

Arabesker är en form av dekoration inom arkitekturen, som bland annat återfinns i de många moriska fästningarna i Albéniz värld. Schumanns till synes enkla, salongseleganta stycke med samma namn tar tillvara på de snirkliga, flätade mönstren och överför dem till romantisk pianomusik. Stycket skrevs av en ung Robert Schumann separerad från sin älskade Clara.

Gabriel Fauré

Nocturne No. 6 i Dd-dur, Op. 63 (1894)

Faurés pianomusik har aldrig vunnit den breda uppmärksamheten. Hans preludier, nocturner och barcaroller saknar beskrivande titlar och har heller aldrig fått populära smeknamn som "regndroppspreludiet" eller "skymningsetyden". Till skillnad från många av hans samtida avskydde Fauré pianovirtuoser och hans musik är återhållsam med effekter. Den bärs istället fram av subtila harmonier, långa melodilinjer och personlig atmosfär.

Nocturnen i Db-dur är en tour de force i dessa områden. Den känsliga inledningen ger så småningom plats för ett oroligt parti med allt mer ostabila ackord. Mittendelen kontrasterar med mystik och nattfjärilsliknande komfigurer. Ackompanjemanget tilltar i styrka och stycket blåser upp, når sin höjdpunkt och rundas till sist av lika intimt som det började.

Tors 11 juli kl 12:15

J.S. Bach Prelodium & Fuga i C#-dur, BWV 848 (1722)

Ett av Bachs mest livliga och ljusa preludier. Det strikt tvåstämmiga preludiet följs av en trestämmig fuga med schwung och glädje. Den ovanliga tonarten - Ciss-dur - bidrar med extra färg till fugan, som hamnar på avlägsna tonarter som E#-moll och D#-dur. Utan det moderna klaverets liksvävande stämning hade dessa tonarter inte varit spelbara.

Samuel Barber

Allegro energico ur Sonata for Piano (1949)

Medan många tonsättare under andra halvan av 1900-talet drogs mot elektronik och intellektuella ljudexperiment (Cage, Schaeffer, Stockhausen) var Barber en modern romantiker. Hos honom låter nutida kompositionstekniker ofta lättillgängliga och melodiska. Han fortsatte skriva för de gamla instrumenten och i de gamla formerna, och komponerade 1949 en sonat för piano som många anser vara en av seklets bästa.

I den här passionerade första satsen är allt material uppbyggt av små musikaliska motiv. Det fallande intervallet som inleder stycket bearbetas och omvandlas till en svepande melodi, medan systematiska tonrader successivt görs om till ackompanjemang. Ett motiv på fyra upprepade toner bär på en energi som katapulterar stycket genom hela mittendelen. Hela verket utstrålar en karaktär av kampvilja och framåtrörelse.

Enrique Granados *Quejas ó la Maja y el Ruiseñor* (1909)

Melankoliskt stycke ur pianosviten "Goyescas" med undertiteln "Flickan och näktergalen": en klagande kärlekssång som kommenteras av en ensam nattfågel.

I Granados värld är den sorgsna scenen elegant och smickrande för sångerskan, som stolt speglar sig i sin melankoli innan näktergalen flyger sin väg i slutet.

Ludwig van Beethoven *Fantasia, Op. 77* (1809)

Ett av de i skandinavien minst spelade verken i hela Beethovens pianorepertoar är den här fantasin, opus 77, som brukar presenteras utan tonart – inte för att den saknar tonart, utan för att den innehåller ungefär tio olika, som den byter mellan så fort lyssnarens öron börjar känna sig hemma.

Det är en inblick i Beethovens improviserande, där abrupta skalor, krampaktiga uppreningar och bryskt humör får samsas med gudomligt inspirerade passager. När kaoset verkar vara som störst spricker musiken upp i en rad variationer på en enkel melodi. Beethoven låter hela sin kreativitet få spelrum i de omväxlande variationerna - innan ett av de många infallen sätter punkt för stycket.

Tors 18 juli kl 12:15

Andreas Lantz *"Learning to do counterpoint"* (2013)

Detta stycke, som uruppförs idag, presenteras av tonsättaren själv:

Många musikälskare har någon gång charmats av funk och progressiv rock. Melodierna är ofta direkta och rytmiken har ofta en stark improvisationskänsla. Hur hade det låtit om man tagit det bästa från dessa genrer och skapat en liten kontrapunktisk etyd med bara 2 enkla melodier som grundläggande byggstenar?

Ni kan sluta undra när ni hör "Learning to do counterpoint" – ett stycke av debutanten Andreas Lantz.

Robert Schumann

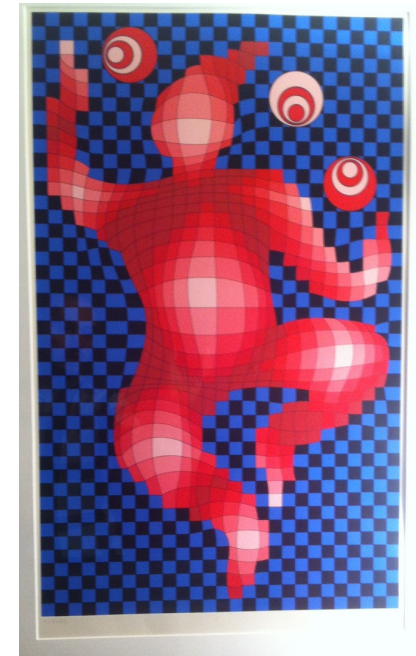
Kreisleriana (1838)

- I. Äußerst bewegt (D-moll)
- II. Sehr innig und nicht zu rasch (Bb-dur)
- III. Sehr aufgereggt (G-moll)
- IV. Sehr langsam (Bb-dur/D-moll)
- V. Sehr lebhaft (G-moll)
- VI. Sehr langsam (Bb-dur)
- VII. Sehr rasch (C-moll/Eb-dur)
- VIII. Schnell und spielend (G-moll)

Den halvtimmeslånga sviten **Kreisleriana** består av åtta pianostycken fulla av finstämda melodier och vilda kontraster. Schumann är en av musikhistoriens mest motsägelsefulla tonsättare, som snabbt kastar sig mellan drömmier och desperation. Det här är en kompositör som uppfann två olika alter egon – *Florestan* och *Eusebius*, för de motsatta delarna av hans personlighet. Själv slutade han sina dagar på mentalsjukhus.

Men Schumann är också en kompositör som skrev massor av sånger, startade barnhem och odlade en stor kärlek till litteratur och poesi. Kreisleriana är delvis inspirerad av en novell av författaren E.T.A. Hoffmann. I den berättas om karaktären Kreisler, en musiker, som äger en spretig och motsägelsefull personlighet som påverkar alla han kommer i kontakt med.

Pianosviten skrevs i ett inspirerat rus under bara fyra dagar och täcker ett stort spektrum av stämningar, från passion och meditation till den tomma och tysta staccatosatsen som avslutar verket. Sviten kan kännas svår att orientera sig i eftersom styckena i sig faller sönder i ännu mindre stycken, men det är också en del av poängen – att låta musikens olika infall få vara som de är, impulsiva och ohämmade.

Tors 25 juli kl 12:15

W.A. Mozart

Sonat nr 3 i Bb-dur, K. 281(1774)

- I. Allegro
- II. Andante amoroso
- III. Rondo (allegro)

En av de tidigaste sonaterna, från en kompositör som knappt kommit ur tonåren (nio år yngre än dagens pianist!). Detta var turnémateriel för Mozart, i bl.a. Mannheim och Paris, och har något av den fart och lättillgänglighet som krävs för att snabbt charma en publik. Men här finns också mycket grace och kärlek i de mjukare passagera. Att kalla en sats för "amoroso" var något helt nytt bland de wienklassiska tonsättarna.

J. P. Sweelinck

Fantasia i D (ca 1580)

Den här fantasin är sommarprogrammets äldsta stycke och skrevs troligen under 1580-talet - nittio år innan Bach föddes 1675. Jan Pieterszoon Sweelinck var en av de första kompositörerna för enbart klaverinstrument. Hans

fantasier har ofta karaktären av improvisation, men bygger på oerhört förfinad stämföring och nyskapande sätt att utveckla och variera teman. Det här är polyfoni med största leklust.

Fantasin är troligen skriven för orgel, men man kan höra inverkan från Sweelincks vokalmusik i flera lyriska passager.

Antonio Soler

Sonat nr 110 i Dd-dur (ca 1770)

Spanjoren Soler brukar nämnas i samma andetag som Scarlatti. Båda verkade under 1700-talet och skrev ett stort antal sonater för cembalo och fortepiano. Sonaten som genre bestod här av en tvådelad form som ofta användes till flamboyanta och virtuosa stycken. Soler byggde vidare på Scarlattis stil, lade till ännu djärvare harmonier och fördjupade de spanska influenserna.

I den här korta sonaten är fokus inte på det briljanta utan det melankoliska och sångbara. Melodin är influerad av *Cante jondo*, en "djup sång" som återfinns i andalusisk folkmusik och särskilt i flamenco.

Frédéric Chopin

Polonaise-fantasi (1846)

Efter att ha skrivit åtminstone femton verk kallade "polonaiser" återvänder Chopin till den polska dansen bara ett par år före sin död – den här gången för att göra något nytt med genren.

I *polonaise-fantasin* används dansens majestätiska rytm som start på ett långt och improvisatoriskt sökande. Vägen leder genom Chopinskt tonglitter, virtuositet och drillar, men också genom sorgepassager där en ensam melodi får bära hela styckets vikt.

Fantasins letande efter form och identitet är inte förgäves - i det sista hittar musiken fram till en förlösande höjdpunkt.

Konst av J.M.W. Turner, Max Ernst, Victor Vasarely och Leonardo Da Vinci.